

til Indenrigsministeriet af 6. September, fremsatte Forslag under Nr. 1.

Johan Hansen: Jeg skal kun gøre nogle Bemærkninger til den ærede Ordfører, der under sin Gennemgang af vore Ændringsforslag først talte om, at jeg ikke kunde være berettiget til at mene, at den Form, som Lovforslaget nu har faaet under § 6, ikke var ringere end Folketingets Affattelse af Forslaget. Det maa jeg dog være berettiget til at mene, idet jeg gaar ud fra, at Finansudvalgene, som gennem Krigsaarene har haft at gøre med saa mange Sager — om just ikke af samme Art og Omfang som dem, her er Tale om, saa dog Ting, som strejfer meget nær ind paa samme Omraade —, sidder inde med en Sagkundskab, som kunde foranledige, at de Bestemmelser, jeg ønskede truffet, blev truffet.

Den ærede Ordfører savnede ogsaa fra min Side en Begrundelse for, at Lovforslaget, som det nu foreligger, for de daarlige Egnes Vedkommende skulde være ringere end det, der blev vedtaget i Folketinget. Den højtærede Indenrigsminister har for Resten senere bekræftet, at der gør sig et Forhold gældende, som bevirker, at hvis dette Lovforslag ophøjes til Lov, vil det være daarligere for de magre Egne end det, der blev vedtaget af Folketinget. Og det synes jeg næsten ogsaa ligger saa lige for, at der egentlig ikke behøvedes nogen Begrundelse. Man behøver blot at henvise til, at der i Folketingets Affattelse tales om, at ved rettidig Aflevering godskrives 100 kg Rug eller Hvede med 110 kg; der er altsaa straks 10 pCt.s Besparselse. Efter Ændringsforslaget er der kun en Udsigt til, at man kan faa det ud over det pligt-mæssige afleverede ombyttet, men som Lovforslaget er vedtaget i Folketinget, havde man en Ret eller et Krav. Dette betyder efter min Mening en virkelig Forringelse, idet jeg gaar ud fra, at de fleste af de magre Egne, som fortrinsvis dyrker Rug, vil have meget let ved at præstere de foreskrevne 2,2 hkg, og den overskydende Del vilde da kunne være til Ombytning. Og navnlig for alle de mindre Brug vilde det være en Fordel at faa de 18 Tønder ombyttet i første Omgang i Stedet for som nu at faa 20; thi man taber den Fortrinsret eller det Fortrinskrav, man havde efter den anden Lov.

Den ærede Ordfører mente, at jeg var Forsvarer for Manden med de 50 pCt.s Hejre; nej, det er saare langt fra, og jeg synes, man baade i Udvalget og Tinget

maa have den Opfattelse, at det er for at komme vedkommende til Livs, at jeg har talt saa ofte derom, som jeg har. Jeg maa tilføje, at den Mand, om hvem jeg ved, at han har leveret 16 000 kg med 50 pCt.s Hejre i, er hverken fra Ringkøbing Amt eller i det hele Vestjyde, han er fra Randers Amt, fra en Herregaard der. Jeg vil meget nødig — derfor protesterer jeg saa kraftigt — have Skyld for at være Forsvarer for en Mand, der leverer en saadan Kvalitet. Det kan være meget vanskeligt maaske for den Mand at gøre sit Korn saa rent, at han kan levere sin Rug fri for Hejre, for der er vel nok ikke en Rensemaskine, der kan tage Hejren saadan fra Rugen, at han kan møde med Rugen ren. Men saa maa der indsættes en Bestemmelse, hvorefter Staten overtager Partiet og lader det tørre; efter Tørringen er Hejren, som er en Græsart, indtørret og indskrumpet, saaledes at man kan blæse den fra, men saa vil der ikke blive 50 pCt. at faa Betaling for. Men jeg mener, at de Regler, der skal følges, saa hurtigt og saa grundigt som muligt skal fastsættes, og at den første Betingelse for, at man kan føre denne Kontrol, er, at man anvender den hollandske Vægt til Undersøgelse af Korn. Jeg beklager derfor de Bemærkninger, den højtærede Indenrigsminister gjorde, idet han mente, at Paragraffens sidste Stykke ikke giver Adgang til Anvendelse af den hollandske Vægt som Kvalitetsmaaler.

Den ærede Ordfører sagde, at naar jeg stillede Forslag om, at der skulde fikseres en Højstetpris paa Vaarsæden, saa var det i Modstrid med Frihandelsbestemmelsen. Men saaledes som man i de senere Aar har opfattet Frihandelsbestemmelsen, synes jeg ikke, man med nogen Ret kan sige dette. Forholdet er det, at vi har haft Maksimalpriser paa en Masse Varer, som har været ude i den frie Handel, og har kunnet sælge f. Eks. større eller mindre Partier deraf, som Folk ønskede. Men ifølge de to foregaaende Kornlove har der ikke alene været Indskrænkninger paa Handelsomraadet, men der har ogsaa været sat en Højstetpris. Jeg mener, at man meget vel kan have fri Handel og dog have en fast Pris. Tidligere kunde der være Tale om, at man ikke maatte faa mere end saa og saa meget af en Vare, men her er ikke en saadan Begrænsning, her er Frihandel, her kan handles i mindre eller større Partier. Det eneste, vi maa ønske, er, at der er Ligning, for ellers kommer de daarlige